

Soc una dona gallina, gallina vedet, vedet gallina, repleta de plomes. M'arrossego per terra, amb curiosos moviments, que em desplacen de punta a punta de la sala. Avui no em puc aixecar, la motxilla de plomes em pesa tant que m'absorbeix incessantment cap a terra una vegada i una altra.

Podria semblar un personatge trist, enigmàtic, però realment soc qualsevol persona amb la pell de gallina, amb uns pèls que s'arrufen constantment i creen una textura tosca a la pell com un ocell recentment plomat... Però ai de mi, la meva ploma és més forta que l'espasa!

Tot al meu al voltant és caos, la música està massa alta i la llum molt fluixa, no us veig bé, que hi ha algú?

Jo volia ser vedet per cantar-li les quaranta al món, per explicar què se sent quan ja no pots sentir res perquè la por et paralitza. Por de tot, de ballar cada dia pitjor, de cantar, de no tenir veu, de plorar, por que et vegin feble, por a la frustració (somis que no s'acompleixen)..., tot i que jo hi insisteixo, perquè no soc fàcil de tombar. Sé que ho aconseguiran però jo segueixo i segueixo amb la meva por a coll. Hem inventat una societat basada en la negació de la vellesa i la mort, però envellir i morir és l'únic fet al qual estem lligats de manera irreversible, i també em fa por. Envellir, tot cau, i cau i cau i no cessa de caure... Quin fàstic!

A mesura que evoluciono per l'espai, perquè això sí, m'encanta evolucionar!, les plomes em van caient discretament i l'escena es va cobrint, tot creant un elegant i preciós matalàs de plomes on ofegar les meves merdes i, per què no, les del públic també.

Alexandre Magne pensava que amb 32 anys conquistaria el món, jo amb 52, espero que el món no em conquisti a mi. AMEN

Sol Picó